

[Poul Schlüter]

det var vi også i den ekstraordinære folketingsuge i september. Det sikre er jo, at regeringen gennem momsforhøjelser og ændringer i skattelovgivningen øger det samlede skattetryk, og at man gennem pris- og avancestop forringer virksomhedernes indtjeningsevne, samt at vi skal have en ny beskatning på parcelhusene og begrænsninger i rentefradragsretten.

Regeringen vidste på forhånd, at dette ikke er det konservative folkepartis politik. Vi tror, denne politik fører til de gale resultater. Vi er ængstelige for, at regeringen fører en stagnationens politik, bare vil forsøge at opnå en bedre balance i økonomien, men på et for lavt niveau, ved at opgive at føre en ekspansiv politik.

Men det er det sidste, vi har brug for, og vi mener i det konservative folkeparti, at vi over for den nye regering får en opgave i at bidrage til, at der først og fremmest sættes på en erhvervsfremmende kurs i lovgivningen og den økonomiske planlægning, en kurs, der kan inspirere virksomhederne og deres medarbejdere til at sætte i gang og øge produktion og beskæftigelse.

Det er vel slet ikke det kapitalistiske samfund, som i disse år er i krise. Vi tror, det er det socialdemokratiske samfund, som er ved at revne, og at det er nødvendigt at finde frem til årsagen. Vi mener, årsagen er, at vi i for mange år for kraftigt har tappet virksomhederne for værdien af den produktion, arbejdspladserne og medarbejderne skabte. Vi tror, at en lettelse af virksomhedernes omkostningsniveau og en sundere balance mellem privat og offentlig aktivitet er og bliver de nærmeste års hovedproblem. Men vi savner ganske og endnu i dag den nye regerings oplæg til en løsning. Derfor vil vi selv søge at presse regeringens politik i den rigtige retning. Vi konservative vil gerne samarbejde med regeringen, men så må regeringen også forelægge en fremadrettet politik, der kan samarbejdes om.

Vi tror, den kommende vinters hovedspørgsmål bliver arbejdspladsernes produktionsvilkår. Men hvad siger regeringen om det? Næsten intet. Nogle få pæne sætninger, men intet konkret.

Vi mener, at der er to spørgsmål, hvor en løsning må findes og findes i denne samling: der må gøres en virkelig indsats for at lette erhvervslivets omkostninger: det er løn, det

er rente, det er skattetryk. Der må gøres en ny indsats for at sikre virksomhederne større indtjening, for uden større indtjening er der intet grundlag for de nye investeringer, vi har brug for.

Vi tror, at vi på så mange måder i dansk økonomisk politik præges af den negative, opgivende kurs, som f. eks. er, at først skærer man dybt i de offentlige anlægsbudgetter og tilrettelægger de private virksomheders vilkår sådan, at de heller ikke kan investere. Når det hele så går galt, siger man, at så må vi udsætte a-kraft og Storebæltsbro, for det er der i og for sig ikke råd til. Men da vi så etablerer en endnu større arbejdsløshed, må vi ansætte de langtidsledige til at udføre en lang række ganske unødvendige ting hos kommuner, offentlige institutioner osv.

Den bøtte må vendes. Vi erkender som regeringen, at en indkomstpølse er absolut nødvendig. Men vi er tvivlende over for, om regeringen har lagt det kloget til rette. Nu lagde jeg mærke til, at statsministeren ikke gentog i sin tale forleden den tidligere udtalelse om, at værdistigningsafgiften skulle være en belønning for tilbageholdenhed ved overenskomstforhandlingerne. Det er jo et sært ræsonnement. Jeg vil godt spørge, om der ligger noget politisk i, at statsministeren ikke i talen i forgårs gentog denne sære tanke. Hvordan ligger det? Nu skal vi i gang med overenskomstforhandlinger, og hvem er det? På den ene side af bordet sidder arbejdsgiverne, hvis store flertal er små mestre og handlende, og hvis væsentligste aktiv såmænd nok er deres parcelhus. På den anden side sidder lønmodtagerne, hvis eneste formue mange gange er deres hus eller ejerlejlighed eller sommerhus. Så skulle ideen være, at hvis disse parter nu holder sig pænt tilbage og giver afkald på lønforhøjelser, skal de altså belønnes med en statsprioritet i deres parcelhus. Det bliver nok ikke ligefrem nogen eftertragtelssværdig præmie under indkomstpølseforhandlingerne. Man skulle snarere sige: I kan slippe for afgiften, hvis I laver nogle fornuftige overenskomster, og det bliver måske – og forhåbentlig – også regeringens standpunkt til sidst.

Jeg vil afslutningsvis gøre et par bemærkninger om Danmarks udenrigspolitik. Det hedder i regeringens erklæringer, at Danmarks udenrigspolitik er uændret. Det er jeg ikke utilfreds med, hvis det drejer sig om